

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: **L.L.**, nar. X., štátna príslušníčka Vietnamskej socialistickej republiky, naposledy bytom v zahraničí: H., t. č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov M., zastúpená Advokátskou kanceláriou Š., s. r. o., M., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. UHCP-BA-OCP-AV-119-025/2010-ARP zo dňa 15.11.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 43Sp/3/2010-33 zo dňa 27. januára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 43Sp/3/2010-33 zo dňa 27. januára 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto uznesenia potvrdil rozhodnutie č. UHCP-BA-OCP-AV-119-025/2010-ARP zo dňa 15.11.2010, ktorým odporca podľa § 62 ods. 3 zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) predĺžil navrhovateľke lehotu zaistenia dňom 17.11.2010 na čas nevyhnutne potrebný najviac o 12 mesiacov a zároveň rozhodol, že navrhovateľku ponecháva umiestnenú v zariadení Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v M.

Krajský súd vo svojom odôvodnení uviedol, že nezistil v činnosti správneho orgánu pochybenia, spôsobilé viesť k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu je vydané v súlade s ust. § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov. Pripustil síce, že v odôvodnení rozhodnutia by bolo žiaduce podrobnejšie uviesť okolnosti zatiaľ neúspešného zabezpečovania cestovného dokladu, preukázateľne spôsobeného konaním v činnosti orgánov domovskej krajiny navrhovateľky. Ďalej uviedol, že je potrebné zohľadniť, že ustanovenie § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov alternatívne uvádza dôvod pre predĺženie doby zaistenie aj nevydanie náhradného cestovného dokladu v stanovenej lehote. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkami smerujúcimi k tomu, že správny orgán nevykonal všetky potrebné úkony na získanie náhradného cestovného dokladu. Podľa názoru krajského súdu, ak existuje právoplatné rozhodnutie o zaistení, ktorého účel nebol naplnený pre nesúčinnosť orgánov domovského štátu navrhovateľky, len skutočnosť, že navrhovateľka pri vybavovaní cestovných dokladov spolupracovala, ako tvrdil právny zástupca, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti predĺženia zaistenia. Na záver krajský súd uviedol, že nedošlo k porušeniu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie a žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, a to tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Navrhovateľka v odvolaní uviedla, že s uvedeným rozsudkom nesúhlasí z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ zákona č. 99/1963 Zb.. Občiansky súdny poriadok (ďalej len O.s.p.), teda z dôvodu, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľka v odvolaní uviedla, že dôvod predĺženia lehoty zaistenia, teda nespolupráca z príslušnými orgánmi nebola naplnená. Uviedla, že v spisovom materiály odporcu sa nenachádza záznam z pohovoru, v rámci ktorého navrhovateľka mala odmietnuť predložiť kópiu dokladu totožnosti. Navrhovateľka ho nepredložila preto, lebo žiaden doklad totožnosti nemá. Táto informácia vyplýva aj zo spisového materiálu, nakoľko v každom konaní, v ktorom na území Slovenskej republiky vystupovala bola označená ako osoba bez dokladov. Navrhovateľke teda nie je zrejmé, v čom nespolupracovala, nakoľko o sebe uviedla všetky údaje, ktoré by mohli pomôcť pri vybavovaní jej náhradných cestovných dokladov. Krajský súd sa týmito uvedenými

tvrdeniami vo svojom rozsudku nijako nevysporiadal, resp. z rozsudku skôr nepriamo vyplýva, že námietku navrhovateľky, že nie je pravda, že by nespolupracovala s príslušnými orgánmi, uznal.

Podľa názoru navrhovateľky z rozhodnutia, ani zo spisového materiálu nevyplýva, že by odporca účelne využil čas zaistenia tak, aby bolo možné realizovať administratívne vyhostenie navrhovateľky. Tvrdenia odporcu sú navyše v rozpore z obsahom spisov. Konanie odporcu teda navrhovateľka nepovažuje za dostatočné a jej zaistenie za efektívne a účelné.

K nezískaniu cestovného dokladu došlo podľa názoru navrhovateľky z dôvodu na strane príslušného policajného orgánu. Ani s týmito námietkami sa krajský súd podľa navrhovateľky riadne nevysporiadal. Navrhovateľka vo svojom opravnom prostriedku jasne poukázala, že odporca bol počas jej zaistenia nečinný. Nečinnosť príslušných slovenských orgánov nie je a nemôže byť dôvodom na predĺženie zaistenia a v takomto prípade sa odporca nemôže vyhovárať na nečinnosť orgánov domovského štátu navrhovateľky.

Pokiaľ ide o účel zaistenia, krajský súd sa s touto námietkou vysporiadal jednou vetou, v ktorej uviedol, že v konaní nedošlo k porušeniu Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Rozhodnutie o predĺžení zaistenia navrhovateľky nie je podľa jej názoru v zmysle Dohovoru ani efektívne ani účelné. Európsky súd pre ľudské práva vo viacerých rozsudkoch uviedol, že pozbavenie slobody bolo porušením článku 5 ods. 1 písm. f/ dohovoru z dôvodu, že úkony smerujúce k vyhosteniu sa neuskutočňovali s náležitou starostlivosťou, či z dôvodu nemožnosti vykonania vyhostenia.

To, že navrhovateľke nevydali náhradný cestovný doklad z dôvodu, že nie je držiteľkou dokladu totožnosti, nie je možné považovať za nespoluprácu navrhovateľky. Ak orgány jej domovského štátu podmieňujú vydanie náhradného cestovného dokladu existenciou dokladu totožnosti, táto podmienka nebude nikdy splnená a vyhostenie nebude vykonané. Tým zaistenie navrhovateľky neplní svoj účel.

Podľa navrhovateľky mal odporca pri predĺžení zaistenia za účelom výkonu jej administratívneho vyhostenia pri svojom rozhodovaní skúmať, či je ďalšie zaistenie navrhovateľky za účelom administratívneho vyhostenia efektívne a splňa svoj účel. Toto však s napadnutého rozhodnutia nevyplýva. Keby tak odporca urobil, nemohol by zaistenie navrhovateľky predĺžiť. Takýto postup svedčí o nedostatočnom zistení skutkového stavu.

Odporca ďalej vôbec neskúmal, či je pobyt navrhovateľky oprávnený alebo nie, čo v žiadnom prípade nie je možné považovať za dostatočné zistenie skutkového stavu.

Odôvodnenie odporcu podľa navrhovateľky nespĺňa náležitosti stanovené § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb.. Správny poriadok, preto možno toto rozhodnutie považovať za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Krajský súd sa vôbec nezaoberal námietkou týkajúcou sa možnosti vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia.

V závere odvolanie navrhovateľka požiadala o urýchlené rozhodnutie v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril listom zo dňa 04.04.2011. Ku skutočnostiam uvedeným v odvolaní, že „Krajský súd v Trnave sa ani s týmito námietkami riadne nevysporiadal. Navrhovateľka jasne vo svojom oprávnom prostriedku poukázala, že odporca bol počas zaistenia nečinný. Nečinnosť príslušných slovenských orgánov nie je a nemôže byť dôvodom na predĺženie zaistenia a v takom prípade sa odporca nemôže vyhovárať na nečinnosť orgánov domovského štátu navrhovateľky.“, odporca uviedol, že sa s nimi nemôže stotožniť, nakoľko nevychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, ako aj administratívneho spisu. Navrhovateľke bol právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu zakázaný pobyt na území Slovenskej republiky do 17.05.2015, nemá žiadny doklad totožnosti a taktiež nedisponuje finančnými prostriedkami na zabezpečenie svojich základných potrieb na území Slovenskej republiky a na vycestovanie z územia Slovenskej republiky do domovského štátu. Navrhovateľka počas celej doby zaistenia opakovane odmietala vyplniť dotazník potrebný k prevereniu totožnosti, ktorý požadujú vyplniť príslušné authority Vietnamskej socialistickej republiky s odôvodnením, že sa nechce vrátiť do krajiny pôvodu, čo je uvedené v stanovisku Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M. UHCP-M-90/2010-U. V závere stanoviska Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov M. je uvedené, že „ak by cudzinka aktívne spolupracovala so štátnymi orgánmi a vyvinula maximálne úsilie pri potvrdení totožnosti, určite by bolo možné vystaviť zo strany príslušných autorít náhradný cestovný doklad“. Podľa odporcu sa preto, zo strany právneho zástupcu navrhovateľa jedná o nepodloženú a vykonštruovanú obžalobu, ktorú nevie podložiť žiadnymi dôkazmi a opiera sa výlučne o dodatočné vyhlásenia navrhovateľky smerujúce k zmareniu vykonateľnosti právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zaistení.

K námietke, že „odporca vôbec neskúmal, či je pobyt navrhovateľky oprávnený alebo nie uviedol, že z doposiaľ zistených a preukázaných skutočností, ako aj z doterajšieho konania navrhovateľky možno predpokladať, že bude mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Odporca ďalej upozornil na skutočnosť, že zákon o pobyte cudzincov nevyžaduje aby odporca dokazoval, že navrhovateľ bude mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení ale pre jeho zaistenie postačuje predpoklad. Napriek tomu je dostatočne preukázané, že navrhovateľka odmietla so správnym orgánom komunikovať a opakovane odmietala vyplniť dotazník pre zastupiteľský úrad. Taktiež poukázal na nerešpektovanie platného rozhodnutia zo strany navrhovateľky.

Na námietku efektívnosti a účelnosti zaistenia, konkrétne, že „Príslušné orgány domovského štátu navrhovateľky tejto nevydali náhradný cestovný doklad z dôvodu, že ona nie je držiteľkou dokladu totožnosti.“, odporca reagoval tak, že podľa jeho názoru krajský súd rovnako ako odporca dôsledne preskúmali skutkový stav veci ako aj zaslaný spisový materiál. Pri svojom rozhodovaní sa opierali o dôkazy, preskúmali aj efektívnosť a účelnosť zaistenia a zistili, že toto zaistenie spĺňa svoj účel. Nevyhnutnosť zaistiť navrhovateľku bola splnená, nakoľko vedome a sústavne porušovala zákony Slovenskej republiky. Dokazovaním bolo zistené a potvrdené, že účastník konania sa v minulosti nachádzal na území Slovenskej republiky neoprávnene. Týmto svojím konaním nerešpektoval zákon o pobyte cudzincov a zdržiaval sa na území Slovenskej republiky neoprávnene, bez povolenia príslušných orgánov.

Podľa názoru odporcu, právny zástupca účastníka konania v odvolaní neuvádza konkrétne, ktoré ustanovenie rozhodnutia správneho orgánu obmedzuje účastníka konania v jeho právach a slobodách, odvoláva sa len na rešpektovanie medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky a Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z podaného odvolania nie je správne orgánu jasné, čo presne účastník konania svojim odvolaním sleduje a chce dosiahnuť, nakoľko v odvolaní neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by správny orgán viedli k zrušeniu predmetného rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Rozhodnutie správneho orgánu v danom prípade vychádzalo zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Na záver odporca dodal, že každý cudzinec ako aj osoba nachádzajúca sa na výsostnom území Slovenskej republiky je povinná rešpektovať zákony Slovenskej republiky a svoje konanie smerovať tak, aby nedošlo k porušovaniu zákonov, ako aj ohrozovaniu zákonom chráneným záujmov štátu. Jedným z týchto zákonom chráneným záujmov štátu je aj regulácia príchodu a pobytu cudzincov na výsostnom území Slovenskej republiky a tak isto v zákonom stanovených

mediach, ktoré upravuje zákon o pobyte cudzincov disponuje zákonnými prostriedkami na zabezpečenie odsunu cudzincov, ktorí nerešpektujú zákony Slovenskej republiky a zákonné rozhodnutia štátnych orgánov. V prípade navrhovateľa je jasne preukázané, že sa jedná o cudzinca, ktorý nerešpektuje zákony Slovenskej republiky o čom svedčí skutočnosť, že osoba L.L. konala v rozpore so zákonmi Slovenskej republiky.

Odporca preto navrhoval rozhodnutie krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozhodnutie bolo verejne vyhlásené dňa 14. júna 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, preto primárne, v mediach odvolania, Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Úlohou krajského súdu v danej veci bolo preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§ 250j ods. 1 O.s.p.). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v mediach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku. Z opravného prostriedku musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného). Z ustanovenia § 249 ods. 2 O.s.p. (použitie ktorého v konaní podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. vyplýva z ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p.) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľky zo dňa 01.12.2010 vyplynulo, že navrhovateľka jasne a zrozumiteľne uviedla, v čom videla nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Ako dôvody podania opravného prostriedku navrhovateľka uviedla, že rozhodnutie správneho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov, je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu sa vyskytla vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Navrhovateľka namietala, že nesúhlasí s tým, že so správnymi orgánmi nespolupracovala, naopak odporca nevyužil účelne čas zaistenia tak, aby bolo možné realizovať administratívne vyhostenie navrhovateľky. Takisto tvrdenie odporcu o jeho krokoch týkajúcich sa vyhostenia navrhovateľky sú v rozpore s obsahom spisov. Rozhodnutie odporcu navyše navrhovateľka nepovažovala za efektívne a účelné, vzhľadom na to, že k pozbaveniu osobnej slobody navrhovateľky došlo z dôvodu na strane policajného orgánu. Ide teda o nedostatočné zistenie skutkového stavu. Posledná námietka sa týkala možnosti navrhovateľky vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred vydaním rozhodnutia, čo považovala navrhovateľka za vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku nezaoberal všetkými námietkami navrhovateľky uvedenými v opravnom prostriedku, zo strany krajského súdu teda zostali nepovšimnuté.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V zmysle § 157 O.s.p. musel odvolací súd konštatovať, že rozsudok krajského súdu nereagoval na všetky námietky navrhovateľa a že z jeho odôvodnenia nebolo zrejmé, ako dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu bez zohľadnenia predmetných námietok, na základe čoho vyhodnotil rozsudok krajského súdu ako nepresvedčivý a nepreskúmateľný. V tejto súvislosti bolo potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu, najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd hodnotí samostatne správnosť a úplnosť skutkových zistení správneho orgánu a ak zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže uložiť správnemu orgánu

vykonať ich odstránenie, nahradenie či doplnenie alebo tak môže učiniť sám. **Krajský súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či sú uvedené námietky spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.** Odvolací súd pritom poznamenal, že vzhľadom na závažnosť zásahu do subjektívnych práv účastníka konania, ktorý je zaistený, čím je obmedzená jeho osobná sloboda, nepovažoval za únosné rozhodovanie strohým, skutkovo nepodloženým a z právneho hľadiska blanketným spôsobom vyhotovenia rozhodnutia.

V tejto súvislosti dal Najvyšší súd Slovenskej republiky do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/230/2010 z 15.12.2010, v ktorom Najvyšší súd uviedol: *„Pokiaľ teda v posudzovanej veci krajský súd nepreskúmal komplexne žalobcove procesné i hmotné námietky, podľa názoru odvolacieho súdu postupoval nedôsledne, a preto prisvedčil žalobcovi v tom, že uvedeným postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý a riadny súdny proces, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súdu ako aj zásadu spravodlivého procesu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Ústavný súd SR už vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (IV-ÚS 115/03).*

V správnom súdnictve je súd viazaný žalobou vymedzeným rozsahom a dôvodmi preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia, čomu zodpovedá povinnosť rozhodnúť o všetkých bodoch žaloby a v odôvodnení sa s nimi vysporiadať.“

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedalo zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené navrhovateľkou, pričom odvolací súd nebol oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, keďže takýmto postupom by odňal navrhovateľke možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu.

Podľa § 212 ods. 4 O.s.p. môže odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom k tomu, že sa krajský súd všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, odňal tým navrhovateľke možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom. Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude podrobne sa zaoberať námietkami navrhovateľky uvedenými v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu č. UHCP-BA-OCP-AV-119-025/2010-ARP zo dňa 15.11.2010.

Podľa ustanovenia § 226 O.s.p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Podľa § 224 ods. 3 O.s.p. ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci. O trovách tohto odvolacieho konania teda v zmysle § 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozhodne v novom konaní súd prvého stupňa.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 14. júna 2011

JUDr. Igor Belko v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková